

נס חנוכה מתרחש - מכתב פתוח ל"נוער למען פולארד" מיהונתן פולארד

מאת: יהונתן פולארד - כלא באטנר, צפון קרוליינה, ארה"ב.

אם מישהו היה אומר לי לפני שנים שאני עתיד לשבת בכלא במשך זמן רב ולהישכח ושחזור יום אחד לסדר היום לאחר שנים רבות, כאשר אלפי בני נוער נושאים את שמי, אני מניח שהייתי חושב אותו למשוגע.

אך למעשה, זהו הנס שאכן מתרחש. "נוער למען פולארד", אלפי צעירים המשתייכים ל"תנועה למען פולארד בישראל" הם כולם "ילדי". כל אחד ואחד מהם הוא יקר בעיני ואינני יכול להיות גאה או שמח יותר על כך שאתם נושאים את שמי. אתם נכס לעמנו ומביאים כבוד לקב"ה ולתורה. כל אחד ואחד מכם יקר לאסתר ולי כאילו הייתם בשר מבשרנו - שכן האמת היא שזה אכן כך.

צעירים אהובים, אתם "הנשק הסודי של אלוקים", אתם "זרעי הגאולה" שהוא זרע לפני שנים רבות על מנת להביא את הגאולה בימים אלה. אתם התקווה של מדינת ישראל והעתיד של העם היהודי.

ברגעים החשוכים ביותר, כשאסתר ואני הפכנו למיואשים, שחוקים, מאוכזבים וכה מותשים עד שהרגשנו שאנחנו פשוט לא יכולים להמשיך, הזכרנו אחד לשני את בנינו הנהדרים הנלחמים עבורנו בציון ומיידי התנחמנו והתעודדנו.

היום, בישראל, בני עמנו חיים תחת משקלה של אשליה אדירה, אשליה באשר לשאלה "מי הם חברינו ומי הם אויבינו". יש לנו במולדתנו ממשלה שמזדרזת בצורה מטורפת לשחרר רוצחים ומחבלים, ושמתעקשת על כוונתה לעקור יהודים מאדמתם ולתת את אדמות המולדת היהודית לאויבינו המושבעים. הממשלה הזו, המשכה של כל קודמותיה "חסרות האלוקים", ממשיכה להמציא שקרים שאמורים להישמע הגיוניים על מנת לשכנע אותנו שהתאבדות לאומית היא מה שטוב בשבילנו.

והיהודים בציון, כמה הם מאמינים כאשר אומרים להם ללא הרף שהם "קבצנים" התלויים לחלוטין בהשפעה האמריקאית על קיומנו הכלכלי והצבאי? שעל מנת לשרוד אנחנו חייבים לבצע "וויתורים כואבים"? שאנו חייבים לשחרר את מי שרצחו בזדון את נשותינו וילדינו ושטבחו בבנינו בהתקפות אכזריות? שאנו חייבים למסור את בתינו ואדמתנו לאויבינו, כאשר זו הדרך היחידה לרצות את גומל החסדים האמריקאי?

יש זמנים בחיי עמנו, כמו התקופה של סיפור פורים, בהם כל היחידים בעם היהודי חוזרים בתשובה כאחד, מתפללים יחד באחדות גמורה, וזועקים אל הקב"ה כאחד. הקב"ה עונה לנו ואנו ניצולים ונגאלים כאומה, בנסי שמיים.

ישנם זמנים אחרים בחיי אומתנו, כמו תקופת חנוכה, כאשר החושך מכה מבפנים ומבחוץ בעמנו. ההשפעות ההרסניות הללו פועלות בשקידה תחת לבושים שונים, כגון ליברליזם, הומניזם, הלניזם, אמריקניזם ואוסלואיזם, על מנת לנתק אותנו מהקב"ה ומהתורה, משורשינו היהודיים, מהמסורת שלנו מארצנו, אך יותר מכל - לנתק אותנו אחד מהשני.

בזמנים כאלה, אנו פשוט לא מסוגלים להתאחד כאיש אחד, לא מסוגלים להשתמש בכוח הגואל המופלא של האחדות היהודית ואנו נראים כחורצים את גורלנו להשמדה כיוון שאנו פשוט מפולגים מדי בכדי להגן על עצמנו.

בזמנים שכאלה הדבר הטוב ביותר שאנו יכולים לעשות בתור עם הוא לייצר קבוצה קטנה של יהודים אמיצים ומאוחדים ברצון לפעול למען האומה מן השמים מסייעים בידינו ומקבלים את תשובתנו דרך קבוצה זו. האחדות שלהם עומדת לזכותנו ופעולותיהם נרשמות לזכות כולנו. מהשמיים עונים לנו בזכות המעטים, והרבים ניצלים בצורה ניסית נגד כל הסיכויים. כך זה היה בזמן המקורי של נס חנוכה וכך זה יקרה שוב בימינו.

ממש כמו בזמן המכבים אנו היום כל כך מתבוללים, כל כך מפחדים, וכל כך עייפים מההתנגדות בתוך עצמנו עד שלצאת נגד השקרים והבגידה של מנהיגינו נראה יותר ממה שאנו מסוגלים לעשות. כעם אנו רוצים נואשות להאמין למנהיגינו הנבחרים. אנו רוצים להאמין שהם יודעים הכי טוב. אנו רוצים גם להאמין שאם נחשוף את נקודת התורפה

שלנו לאויבינו הם לא ישספו את גרוננו אלא יכריזו על שלום עמנו לדורות. אבל אנו יודעים עמוק בלבנו ששלום עם אלו שנשבעו להורגנו לא יבוא דרך חולשה.

אז למה אנו ממשיכים להסתגר בתוך עצמנו? למה אנו לא נלחמים? למה אנו לא עומדים מאוחדים כעם וקוראים לה' שיעזור לנו? למה אנו לא אומרים למנהיגינו מספיק! אתם לא יכולים לשחרר רוצחים וטרוריסטים! אסור לכם לעקור בתים יהודיים ומשפחות יהודיות מאדמה יהודית! אסור לכם לחלק נשק וכסף לאויבינו המושבעים! אסור לכם לבגוד במורשתנו הלאומית על ידי העברת מולדתנו לאויבינו! ואסור לכם להפוך את ארה"ב לאלוהי שקר! כל זה איננו בשבילינו אנו לא נסבול התנהגות כזו אף לא עוד רגע.

הבעיה נעוצה בשורה התחתונה: או שעם ישראל ישים את מבטחו בה' או שישים את מבטחו באמריקה. לצערי כרגע ארה"ב היא זו שעם ישראל מאמין בה, ולא ה', ונראה שאנו מתגלגלים קדימה להשמדתנו.

במשך 18 שנה הייתה "סוגיית פולארד" נורה אדומה לעם היהודי כולו. כאשר הקב"ה הפקיד את גורלי בידי מערכת המשפט האמריקאית הייתה זו הבחירה שלהם איך להשתמש בפקדון זה. במשך 18 שנה השתמשו בי האמריקאים כדי להעניש ולהשפיל את מדינת ישראל והקהילה היהודית באמריקה. כבר כמעט שני עשורים בוחרים האמריקאים לשקר לגבי מעשי ולהשאיר אותי קבור בבית הסוהר, להפלות אותי, ולהאשים אותי בדברים שלא עשיתי, לא לעמוד בהבטחותיהם, ולא להתייחס לאמת ולצדק בכל הזדמנות. חוסר אמינות זה של ארה"ב איננו רק לגבי חירותי. זה גם לגבי ישראל. על זכותה לשרוד. על זכותה שיתייחסו אליה באותו כבוד והערכה כמו לכל אומה אחרת.

באותה מידה הייתה מדינת ישראל שותפה לפשע ביחס הלא הוגן אלי ובהארכת תקופת מאסרי. במשך שמונה עשרה שנה מנהיגי ישראל שיתפו פעולה עם האמריקאים בכליאתי באותה התלהבות ולהיטות שבה הם הולכים כעת לשחרר מחבלים ורוצחים, לחלק את בירתנו הקדושה ירושלים, לעקור ישובים יהודיים ולמסור את מולדתנו הלאומית לאויבינו המושבעים. רק אדם עיוור יוכל לפספס שההפקרה שלי היא מקרה פרטי ומוקטן של ההפקרה של העם היהודי על ידי מנהיגים מושחתים פחדנים ותאבי שליטה.

אבל ממש כמו שבזמן חנוכה כאשר קבוצה קטנה אך חזקה של גיבורים קמה, כך גם היום קמה חבורה אמיצה שהולכת להילחם בשם העם היהודי כולו. קבוצה זו של אנשים פשוטים אך אמיצים קוראת לעצמה "נוער למען פולארד".

כאשר החלו שורותיה של תנועה זו לגדול עוד ועוד הופיעה באחד העיתונים בישראל המשפט הבא: "לא ידוע עדיין האם הנוער של היום הציל את פולארד אבל פולארד בוודאי הציל את הנוער של היום".

כאשר שמעתי לראשונה את המשפט הזה הוא הטריד את מנוחתי, הוא הציג אותי כאילו אני שואף לאיזה שהוא תפקיד הנהגתי, דבר שמעולם לא רציתי. אך לאחרונה אחד מן הפעילים הצעירים הטובים ביותר שלנו הסביר את המשפט הזה לאסתר ולי, והנה מה שנער זה אמר:

"תודות לפעולתם של אלי יוסף, אשר מבצרי ואחרים בתנועה למען פולארד, בני הנוער של היום (שרובם טרם נולדו כאשר יהונתן פעל ונאסר) הופכים להיות מודעים לפעולותיו של יהונתן למען עם ישראל ועל השנים הרבות של עונש וסבל שהוא ספג בשביל מאמציו בשבילינו.

סיפורו של פולארד הוא בגדר הלם בשבילנו. הוא מכריח אותנו לחשוב. הוא מאלץ אותנו לחשוב על הערכים שלנו וגורם לנו לחפור עמוק כדי למצוא תשובות לשאלות החשובות ביותר: מי אנחנו? מה אנחנו? בשביל מה אנחנו נלחמים? וכו'.

ככל שהנוער נאלץ לעמוד ולהתמודד עם סיפורו של פולארד הוא נאלץ לשאול שאלות שמביאות אותו פנים אל פנים לחלק מהשאלות הבסיסיות ביותר שקיימות. ככל שאנו מתעסקים בסיפורו של פולארד אנו מבינים את הערכות ההדדית שיש בין כל עם ישראל ואת אחריותנו זה לזה, לאדמתנו, ולאוקינו. וכך בצורה בלתי נמנעת יהונתן מביא את הנוער לאט לאט להכרה במורשת האדירה שלנו. כל הוא מלמד אותנו להעריך את מולדתנו ואת הסולידאריות שלנו איתה ואחד עם השני.

מילותיו של הפעיל הצעיר הפיחו בנו רוח רעננה. הסיפור שלי הוא כלי דרכו הקב"ה קורא לעמו הקדוש לחזור אליו וליישר קו עם ערכיה האמיתיים של התורה וחיים אמיתיים על פי התורה. עמידה למען האמת והצדק במקרה שלי היא חלק מאותו מאבק שאנו מנהלים היום למען הזכות לחיות ללא אוכלוסיית אויב החיה בתוכנו. זה חלק מההכרח לגרום

למנהיגים יהודים להפסיק להשתפן ולקחת אחריות ולעשות רק את מה שטוב ואמיתי בעיניו של הקב"ה ולעשות לא רק את מה שטוב לי ברמה הפרטית ובגדר המצווה של פדיון שבויים אלא לבניין כולל של עם ישראל בארץ ישראל.

נוער אהוב, אנו רואים בכם את קיום הבטחתו של ה' שיש עתיד, ולא רק לנו, אלא לכל עם ישראל. מי ייתן וה' יברך אתכם וייקח אתכם מחיל לחיל. ויקיים בכם את ברכת חנוכה:
"מסרת גיבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, וזדים ביד צדיקים, ורשעים ביד עוסקי תורתך ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה"

מי ייתן ואסתר ואני נהיה בקרוב בבית להדליק נרות חנוכה אתכם השנה בירושלים ולחגוג את הניסים שה' עושה לנו היום כפי שעשה לאבותינו בימים ההם.

ילדיי האהובים, יהי רצון שתהיו ראויים לניסים של ה' ושתהיו כלי דרכו תבוא ישועה בקרוב לי, לעם ולארץ ישראל במהרה כהרף עין. אמן כן יהי רצון

יהונתן

תרגום: יאיר רגב

www.FreePollard.org